

- diploma atestă o formare postliceală de mai mult de trei ani, având în vedere că, pentru a obține diploma de farmacist de spital, este necesar să fi obținut diploma universitară de licențiat în farmacie, să fi urmat în întregime pregătirea de specialitate respectivă și să fi promovat un examen;
  - diploma atestă faptul că titularul are calificarea necesară pentru a exercita profesia de farmacist de spital în Spania.
2. De asemenea, profesia de farmacist de spital este o „profesie reglementată” în Spania, în sensul Directivei 89/48/CEE.
  3. Directiva 85/433/CEE ⁽²⁾ a Consiliului din 16 septembrie 1985 privind recunoașterea reciprocă a diplomelor, certificatelor și altor titluri oficiale de calificare în domeniul farmaciei, inclusiv a măsurilor de facilitare a exercitării efective a dreptului de stabilire cu privire la anumite activități din domeniul farmaciei, nu este aplicabilă în ceea ce privește profesia de farmacist de spital.
  4. În consecință, Regatul Spaniei era obligat să transpună Directiva 89/48/CEE în ceea ce privește profesia de farmacist de spital. Întrucât nu a adoptat măsurile necesare în acest scop până la data de 4 ianuarie 1991, Regatul Spaniei nu a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul directivei menționate.

⁽¹⁾ JO L 19, 24.1.1989, p. 16.

⁽²⁾ JO L 253, p. 37.

Acțiune introdusă la data de 1 februarie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Republica Italiană

(Cauza C-40/07)

(2007/C 82/34)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: D. Recchia și J.-B. Laignelot, agenți)

Pârâtă: Republica Italiană

Concluziile reclamantei

- să se constate că, prin neadoptarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2001/42/CE ⁽¹⁾ a Parlamentului și a Consiliului din 27 iunie 2001 privind evaluarea efectelor anumitor

planuri și programe asupra mediului, Republica Italiană nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 13 alineatul (1) din această directivă;

- să oblige Republica Italiană la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Termenul pentru transpunerea Directivei 2001/42/CE în dreptul intern a expirat la data de 21 iulie 2004.

⁽¹⁾ JO L 197, p. 30.

Acțiune introdusă la data de 2 februarie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Republica Elenă

(Cauza C-45/07)

(2007/C 82/35)

Limba de procedură: greaca

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: K. Simonsson, M. Konstantinidis, F. Hoffmeister)

Pârâtă: Republica Elenă

Concluziile reclamantei

- constatarea faptului că, prin prezentarea, la data de 18 martie 2005, în fața Organizației Maritime Internaționale (OMI) a unei propuneri cu privire la „Controlul conformității navelor și instalațiilor portuare cu cerințele capitolului XI-2 din Convenția SOLAS și cu cele ale codului ISPS”, Republica Elenă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 10, 71 și 80 alineatul (2) din Tratatul de instituire a Comunității Europene;

- obligarea Republicii Elene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Potrivit susținerilor Comisiei, faptul că Republica Elenă a prezentat în fața Organizației Maritime Internaționale, fără să fi fost abilitată în acest sens de către Comunitate, o propunere referitoare la un aspect ce intră în sfera de aplicare a Regulamentului nr. 725/2004 ⁽¹⁾ privind consolidarea securității navelor și a instalațiilor portuare, constituie o încălcare a obligațiilor care îi revin în temeiul articolelor 10, 71 și 80 alineatul (2) din Tratatul de instituire a Comunității Europene.

Comisia susține că, după adoptarea Regulamentului nr. 725/2004, Comunitatea are competența exclusivă de a asuma obligații internaționale în materie de securitate maritimă. În consecință, statele membre nu mai au competența — cu excepția cazurilor în care sunt expres abilitate în acest sens de către Comunitate — de a prezenta, în fața Organizației Maritime Internaționale, puncte de vedere naționale cu privire la aspecte care țin de competența exclusivă a Comunității.

(¹) JO L 129, p. 6.

Acțiune introdusă la data de 1 februarie 2007 — Comisia/Republica Italiană

(Cauza C-46/07)

(2007/C 82/36)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: L. Pignataro-Nolin și M. van Beek, agenți)

Pârâtă: Republica Italiană

Concluziile reclamantei

- constatarea faptului că, prin menținerea în vigoare a unei dispoziții în temeiul căreia funcționarii publici au dreptul să primească pensii pentru limită de vârstă diferite, după cum sunt bărbați sau femei, Republica Italiană nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revineau în temeiul articolului 141 CE.
- obligarea Republicii Italiene la plata cheltuielilor de judecată.

Motive și argumente principale

Comisia susține că regimul de pensii gestionat de către INPDAP (Istituto Nazionale della Previdenza per i Dipendenti dell'Amministrazione Pubblica) este un regim profesional discriminatoriu, contrar articolului 141 CE, în măsura în care prevede vârste minime de pensionare diferite, 65 de ani în cazul bărbaților, și 60 de ani în cazul femeilor.

Recurs introdus la data de 2 februarie 2007 de către Masdar (Regatul Unit) Ltd împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (camera a cincea) pronunțate la data de 16 noiembrie 2006 în cauza T-333/03, Masdar (Regatul Unit) Ltd/Comisia Comunităților Europene

(Cauza C-47/07 P)

(2007/C 82/37)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Masdar (Regatul Unit) Ltd (reprezentanți: A. Bentley și P. Green, Barristers)

Cealaltă parte în proces: Comisia Comunităților Europene

Concluziile recurentei

- anularea în întregime a hotărârii Tribunalului de Primă Instanță din 16 noiembrie 2006 în cauza T-333/03, MASDAR (Regatul Unit) Ltd./Comisia Comunităților Europene.
- obligarea Comisiei la plata către recurentă a:
  - (i) sumei de 448 947,78 EUR pretinsă de recurentă în cauza T-333/03 sau, în subsidiar, a sumei de 249 314,35 sau a oricărei alte sume pe care Curtea o consideră convenită precum și
  - (ii) dobânda corespunzătoare sumei de la (i);
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată corespunzătoare recursului și acțiunii în fața Tribunalului de Primă Instanță.

Motivele și principalele argumente

Recurenta susține că hotărârea Tribunalului de Primă Instanță (TPI) trebuie anulată pentru următoarele motive:

1. TPI a săvârșit o eroare de drept apreciind că recurenta nu și-a respectat îndeajuns obligațiile contractuale față de Helmico, drept pentru care TPI a respins pretențiile recurentei întemeiate pe îmbogățirea fără justă cauză și pe gestiunea de afaceri. Procedând astfel, TPI nu a luat în considerare dreptul recurentei de a denunța subcontractele începând cu data de 2 octombrie 1998.
2. Indiferent dacă recurenta a acționat sau nu în baza unei obligații contractuale față de Helmico, TPI a săvârșit o eroare de drept neluând în considerare (i) poziția Comisiei, care nu a fost cea a unui contractant obișnuit, dat fiind că aceasta are atribuții de recuperare pe care le putea exercita conform Regulamentului financiar din 21 decembrie 1977 aplicabil bugetului general al Comunităților Europene (¹) și (ii) felul în care aceste atribuții au fost exercitate de către Comisie.